

Volyň

Volyni, smavá krásko, veliká moje lásko,
záříci, plná světla, v tisici barev vzkvetlá.

Krajino dumek snivých, ve vzpominkách vzdá živých

je mi tvůj obraz prostý, dražší než vzácné skvosty..

Rosla jsem pod tvým nehem, živila se tvým chlebem,

omývala tvou rosou, děvčátko s noškou bohou,

male a prostovlásle, kocíci se tvé krásy.

Boudila po okoli, po lukách, lesích, polí,

kde v zlatých kláší moři divoké máky hoří

Antonie Hřibovská

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/2002

ročník 12

Historická změna

v rozesílaní Zpravodaje

Vážení čtenáři,

když Vám došlo 1. číslo Zpravodaje v letošním roce, jistě jste si všimli, že je uloženo v uzavřeném přehledném obalu. Stalo se tak z rozhodnutí české pošty.

Stávající expediční skupina, složená z členů pražského regionu, však nebyla schopna takto požadovaného balení svépomoci zajistit.

Nezbylo jiná alternativa než se obrátit na vybraný rozesílačský podnik, uvažit s ním smlouvu o zařízení expedice naše časopisu jak do zahraničí. Celou akci zajišťovala nejvíce hospodářská SCVP cíp M. Nečasová.

Konečně jednacíště období rozesílání Zpravodaje svépomoci. Všem, kdo se na této zásluhu činnosti podíleli, jsme poděkováni na letošní lednové schůzi členů pražského regionu.

Pani A. Kramář již tedy nebude muset připravovat každý měsíc více než 2500 adresných štítků. Bude však spolužájovat adresy všech odběratelů Zpravodaje. Vytvoří tak s panem Skáliou z Národního muzea matřiskásku dvojici.

Z téhoto důvodu nezasílejte veškeré matřiskáské údaje (příjem nových členů, zrušení členství, případně adres apod.) profesoru Dufkovi, jak bylo uváděno v třídce, ale na adresu: Antonie Kramář ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8.

Nakonec je nutno, bohužel, říci, že tato expediční změna zvýší celkové náklady na Zpravodaj. Ty předků finanční částku, ziskávanou z ročních členských příspěvků.

V. Dufek.

Úloha rady krajanů od Černobylu v procesu jejich integrace v ČR (dokončení)

V této situaci bylo okamžité vyvráceným představiteli a. s. Svobodná zóna Sev. Čechy, která zejména prohlásila, že nemá žádné napojení na volynské Čechy, ale pohlumila způsobila rozruch, na jaký počítal autor, opravila všechny, které vzbuzovaly nevraživost, a ministerstvo vnitra sdělilo, že pochyby o pravosti některých volyňských Čechů prověřuje Rada s deželovacích prostředků ihned reagovala nesouhlasnými komentáři, poukazovala, že pro polápnou zprávu neexistují jílekůlé důkazy, ale komu se to mohlo slyšet, co slyšel čtěl, a plážive se rozpoznavala kampaň proti presiduální akci všebeh.

A za této situace byla vladmírem týmem předložena poslanecké sněmovně souhrnná informace zdůvodňující udělení občanství ČR předsídlencům bez Slezeti čeckáci ihů. Návrh byl předán prostřednictvím poslankyně MUDr. M. Kadlecové (ODS). A to byla nežádoucí chyba. Pani Kadlecová, členka branné bezpečnostního výboru, politikářka bez skrupulí,

sama napojena na českolipské intrikány, se ukázala jako hlasatelská odpůrce humanitární akce v poslanecké sněmovně a všeomírnými falešnými argumenty se horlivě snažila ovlivnit poslance, aby zabránili přijetí navržené novely. Jejím ochotným spolupracovníkem se stal předseda výboru VI. Šuman, a tento výbor odmítl podpořit navrhovanou novelu zákona o občanství. Proto bylo požádáno o schůzku s vedením branné bezpečnosti výboru, která byla domluvena na 13. 10. 1993. Delegace rady repatriantů ve složení J. Hofman, V. Landa, J. Ornest se mělo setkat se zástupci výboru V. Sunámkem a M. Kadlecovou, aby rozplyzli jejich pochybnosti. Jenže ta pozvánka byla dálším podvodným tahem. Hlásavá o novele mělo proběhnout 12. 10. 93 a bod o černobylských krajanech byl vyloučen. K domluvenému jednání přesto došlo. Na otázku, co vedlo vážné poslance, aby tak usilovali o vyloučení zmíněného bodu, jsem uslyšel pravživátný argument.

1/ Humanitární akce při možba být zneužita a možně se přesdílit osobě, které kritizuje humanitární akce nevhodnou.

(Jedným zdůvodněním tohoto tvrzení bylo, že jak paní poslankyně v německy díky, které se vyslovily ve Straži p. R., dobré milovu český).

2/ Bylo chybou, že výbor pro předsídlení dělalo ministerstvo hospodářství, a ne ministerstvo vnitřní a cizinců policie.

3/ Dálším „pádným“ argumentem bylo varování: Vláda by měla zvážit bezpečnostní rizika přesídlování akce, což se zevně zakládalo na umělých pomůckách českolipského mistrostvora Engla, že přesídlení od Černobylu mohou být agenturou KGB a všebe nežit mek i ním důvěru.

4/ Ještě jedním „důvodem“ bylo tvrzení, že se nebral ohled na otázky kriminality a repatriantů způsobi její nárust.

5/ A konečně za velmi přesvědčivou se pokládala obava, že poslavec novely navrhovala v jednom bodě výjimky povolující udělení občanství repatriantům v rámci humanitární akce a uprchlickém, tak v budoucnu by se vlnáda vystavila tlaku uprchlíků.

Naše upozornění, že s touto argumentaci nesouhlasíme, zpravidlo ani jednoho parlamentního výboru pan Šuman odpověděl tak svérázně, že možno jen zasňout. Výběr své námitky nestihl jen proto, že byl přesvědčen, že je sněmovna kvůli jejich nepůvodnosti odmítne. Komentář je zbytečný.

Opravdu jedná němolo smysl. Vědění za užitečnou výčerpávající informaci jsme opustili parlament. Ale smířit se s neuvedenou skutečností bylo naděsily. A jen proto hned odstartovala další etapa jednání o udělení občanství, tentokrát opravdu z naší iniciativy.

C odeslalovalo? To se nedá vyjmenovat v tomto omezeném prostoru ani stručně. Bylo svolány 3. (26. 3. 94) a 4. (18. 2. 95) komise věnované převážně téměř identickou akci. Konzultace a odpovídáním a veřejnými činiteli a ohlasu ve sdělovačských prostředcích byly velmi povzbudivé. Jak psal v jednom dopise J. Hofman: „Výtečně je, že velejnost zlží argumenty nebene a klepe „přes prsty jejich autory jak myk“.

Po všeobecně výměně názorů se dospělo k závěru, že se bude apelovat na předsedu sněmovny a pro podporu se využijí všechny možné prostředky a mechanizmy.

Proto byly odesány:

Dopis předsedovi poslanecké sněmovny PČR M. Uhdeemu s náležitou prosbou, aby se sněmovna vrátila k této otázce a stala důstojné řešení, které by potvrdilo, že nejvyšší státní orgán se nezotuje z nedoprovázení poništění.

Prohlášení: „Stanovisko rady dálkenníku repatriantů z Ukrajiny k rozsudku parlamentu ČR o novele zákona o nabývání a požívání občanství ČR“.

Dopis předsedovi ODS V. Klausovou (poněvadž právě poslanci této strany činní od nejčetnější skupiny odpovídaly novely zákona).

Dopis předsedovi poslaneckého klubu ODS v poslanecké sněmovně PČR J. Honájerovi.

Dopis předsedovi poslaneckého klubu KDS v poslanecké sněmovně PČR N. Bendovou.

Dopis „Poslancům parlamentu ČR, kteří hlasovali pro vyloučení z novely zákona o nabývání a požívání občanství ČR, budu o prominutí čekat ihů krajanským předsedou z Černobylu“.

Druhý dopis předsedovi poslanecké sněmovny PČR M. Uhdeemu.

Druhý dopis předsedovi poslaneckého klubu ODS J. Honájerovi.

Dopis prezidentu ČR V. Havlovi.

Nutno podkonstatovat, že v poslanecké sněmovně byla početná a vlivná skupina poslanců, kteří plně sdíleli naše rozhovění, dálvali do najevo, byli připraveni kdykoliv podpořit naše prosby a žádost J. Pavela, D. J. Ormeta, Z. Trojana, T. Ježek, L. Body a mnoho dalších.

Jak se zachovali osloveni činitelé a k čemu to dospělo?

Předepsala poslanecké sněmovny M. Uhde (třebaže se pokoušel veřejně ohabovat usnesení sněmovny, ale musel také uznat v deniku Telegraf. Ze „Sněmovna se za to oscila pod palbou verejně kritiky“, viz Telegraf ze dne 7. 2. 94) přistoupil k včetně odpovědné, s prokazatelnou sňatkou vyjít ze svízelné situace se cti. Pod tlakem nespokojených poslanců sam navštívil (26. 1. 64) nejproblematičtější lokalitu Raklo-Kuřívody a vyslechl názory nespokojených krajanů a starostů. Sice se i tady nedbal pokud nějak opravodlnit sněmovnu a sebe, ale všeobecně argumentoval dopis V. Landy a J. Ormeta 13. dubna 1994 obdrželi „sněmovnou odpověd“: s omluvou teprve dnes potvrdí, že jsem přijal a protušodil text Vašeho dopisu, postupuji vejbořitým petičním, pro lidská práva a národnost, díklařně jsme se včetně zabývali na schůzce poslanců, kteří chcely vyuvinout iniciativu k nápravě některých skutečností, které kritizujete. Přijměte prosím totiž sdělení jako význam díkuk, že téma, které připomínáte, nemusíme opustit ... a v nejbližších dnech proběhnou v jednotlivých poslaneckých klubech příluky názorů na řešení celé věci. Nechápete to jako zásadní silb, teprve po skončení tohoto příluky. Vám budu mocí odpovědně napárat, jaká řešení navrhujeme, rád bych

jen, abyste se nepovažovali za opuštěné a abyste se neobávali, že jsme na Vás zapomněli.

S pozdravem M. Uhde.

Samozřejmě vše zaručíte v této chvíli nemohlo. Ale bylo to pravil.

6. května 1994 reagoval i V. Klaus. Odpověď byla tohoto znění: „Vážený pane Ornest, z pověření panu premiéru Klause odpovídám na Váš dopis... a sděluji Vám, že vše pojednám s panem ministrem vnitra Rumlem. O výsledcích Vás budu informovat. S pozdravem Igor Němc.“ Ale co mohli ovlivnit, natož rozhodnutí ministra Němce (trebaže sam osobně nás podporoval a uznával to veřejně) a minister Rum? (Mimořádnou ministru Rumu chtěl ač vypadat přiznivcem předsílených krajanů, ale dařilo se mu to velice špatně. Jeho stanovisko bylo nečitelné, výroky dvojsmyslné, závadějící).

J. Horanový kličkoval a předstíral, že neví o jde. V tiskovnách odpověděl (z 2. 11. 1994) výkladně, na základě jakých usnesení předsídlo předsílení, jaká jsou pravidla udělení občanství ČR, co bylo uděláno vládou pro repatrianty, jaká mají práva a možnosti atd. Pravda, dvěma větami se zmínil o tom, co bylo podstatou našeho dopisu: „Pokud jde o blízký důvod vyuštění části návrhu novely zákona o státním občanství, lze je těžko formulovat do bodu uvedených v dopise... Podobné argumenty použité některými jednadvaceti že těžko vydávat za oficiální stanovisko“. To je tedy logika! Usnesení sněmovny není její stanoviskem ale stanoviskem jednací, za které sněmovna neodpovídá?

Proto se mělo v děkovném dopise za vysvětlení oříšek práv poukázat p. Horanový, že všechno je v jeho dopise nenaší odpověď ani na jednu naši otázku a my, opakovaně, co je stanoviskem sněmovny a opakován se zeptali po upřímném skoro dvou roků od doby, kdy krajan byl bezdůvodně pošpičán, máli p. Kadlecovou a t. kdo ji povíděl, nejakej díkázy, že předsílení jsou nebezpečné pro stát, jsou zdrcenem kriminality, že humanitární akce byla zneuzita, že došlo k chybám, za které jsou odpovědní právě repatrianti?

Předseda poslaneckého klubu KDS M. Benda neodpověděl, jakž i předseda strany I. Pilip.

Dne 18. 2. 1995 byl zaslán druhý dopis předsedovi poslanecké sněmovny M. Uhdemu s náleživým upozorněním, že neustavují pokus manipulovat pojmy, stále omítaj to, co je pro krajan okrajový nebo o jím věc nejdí, aby si neják uklidní svědomí, že přece nejdí o zanedbatelně omezené nebo výhodě spojené s udělením občanství a o čest krajanů a o to, aby se skoncovalo se spiněním humanitární akce.

Konečně třetí skupina poslanců - předseda výboru petičního, pro lidská práva a národnostní J. Pavela, předseda posl. klubu levého skupiny J. Ortmanna a poslanec za CSSD Z. Trojan byly pověřeny, aby vypracovali novou zákon o nabývání a pozbyvání občanství ČR. Byly ti důsledně zastanici předsílených krajanů, kteří viděli situaci přesně jako my a byli odhodlani napravit chybu. J. Ortmann se ještě jednou s námi setkal a J. Ornest s V. Landou mu předal dopis na jeho jméno a kopie veškeré korrespondence s poslanci. V důsledku toho byla 28. června 1995 přijata novela zákona o nabývání a pozbyvání státního občanství ČR, kterou se v § 11 odst. 1 vyměňovaly možnosti promítnuti pětičáci lhůty, doplní písmenem g), podle kterého se povolovala výjima pro žadatele, „který předsídlil do České republiky do 31. prosince 1994 na základě pravidel výhybenosti“.

A zase nutno podotknout, že veřejnost i tentokrát nezůstala lhostejnou. Nejvícejší média věnovala této otázce mimofádnou pozornost.

S úplným porozuměním jsme se setkali u všech činitelů, na které jsme se obrátili, zvláště u sociálně-demokratických poslanců H. Orponikové a R. Tomička, kteří osobně projednal tu to záležitost s p. V. Špidlem a jímž on sešel, že postup při získání důchodu má být individuální, když se žádost o určení výše důchodu je nutno požádat MPSV o zmírnění tvrdosti zákona a ujistil, že ve věci Čechů z Ukrajiny bude vše vyřizováno co nejrychleji a s příslušnou většinou. Škoda jen, že máme tolik zaprostředovanou odpověď a pan ministr zapomněl dát příslušné pokyny svým podřízeným, kteří dečí, že nevezí a nekolikaj žadatele o důchod mamé kež druhý rok.

velmi mrzelo. Podstatou úlevou však ale bylo, že, jak už bylo zmíněno ve sněmovně - nás hned od začátku důsledně podporovala velká skupina poslanců.

Zejména všichni správný postup, světlý mohutná podpora nejvýznamnějších sdělovacích prostředků (Svobodové slovo, Lidové noviny, Práce, MF Dnes, Ružé Právo, České televize a mnoho jiných), Novináři jako L. Petřík, M. Šusterová, V. Kurdzeliová, A. Pilátová a desítky jiných systematicky sledovali dění kolem kauzy občanství a ochotně umozňovali nám vysvětlení naši pozice. Pravda, je nutno říci, že někdy snad by až přehnan, že se zbytečně zdůrazňovalo, jak předsílenec ublížil neudělení občanství, jak jsou omezeny a nerovnáčkovány, a jak se tímto poruší lidská práva. A musejí jsme zas a za vysvětlovat, že neudělení občanství není žádoucí porušení lidských práv a čekali jsme ihned v pořadí. Porušením lidských práv jsou pomluvy, zámerné falešnifikace faktů a na jejich základě případné usnesení.

Nesnese s občanstvím bohužel nekončily přijetím zákona v poslanecké sněmovně PCP. Přes dva roky trvalo ještě dopisování s prezidentem Ukrajiny, tenkrát L. Kučmou, a jednání na vylevysancování Ukrajiny ohledně vyvázaných předsílených v roce 1992 a 1993, jejichž žádost se odesíaly do Kyjeva a nějak beze stopy mizely.

Až 22. ledna 1998 u příležitosti návštěvy České republiky (Práv a Jičína) delegace Ukrajiny, která se zabývala zkušenostmi v otazkách státního občanství po rozpadu státu a u které jsem byl tlumočníkem, jsem využil možnosti příjemně jednat s vedoucím delegace, vedoucím odboru s občanstvím a zástěnkou předsílenca prezidenta Ukrajiny Petrem Čalyhem, dlíkáním mu vysvětlil situaci na základě stížnosti krajanů, načež se zarečl, že vše bude co nejrychleji vyřešeno, a opravdu se tak stalo.

A už se zdálo, že palčivé problémy, týkající se všech, jsou za námi a ráda krajanů z Černobylu možná vycerpala své posály. Bylo to mylné. Jako blesk z jasného nebe přišla další šokující zpráva: od 28. 2. 2000 ČR vypočvala Dobodha mezi SSSR a ČSSR o sociálním zabezpečení a sociální správě následně bezohledně odmítla žádost o důchod téměř krajanům, kteří nemají 25 roků pojištění v ČR. Dá se věřit, že se to může být vrážen? A tady zase byl nutný zášach krajských organizací. Bohužel rada se zase oscila v opozici situaci. Ale zase nebylo na vybranou. Po posouzení situace na 7. schůzce rady v Hradci Králové 26. 4. 2000 vedený byl pověřen podniknutím příslušných kroků pro ochranu sociálních zájmů krajanů přednechodu věku. Bylo dozvěděno ohraničit se na mistrovskododus vlády, ministra práce a sociálních věcí V. Špidlu. V dopise podepsaném B. Iljukem, J. Javoríkem J. Ornestem, který byl schválen i předsednictvem ČV SCVP se mimo jiné praví: „Nejdříve překvapivým zrušení této Dobodhy, to je pochopitelně, avšak nepochopitelné je, že totéž má zpětnou platnost, vztahuje se na krajan, kteří se přestěhovali do České republiky na pozvání vlády a jím při přesídlení bylo zajištěno mimo jiné přiznání starobních důchodu s přihlédnutím k pracovní činnosti na Ukrajině v tom smyslu, že tamní zaměstnání bude započítáno. A nikoho nepadalo, že ani nemohlo napadat, že tento slib má jakoukoliv souvislost s existencí nebo neexistenci nějaké smolkury, která může být kdykoli vypovězena... Je ale evidentní, že není žádána cesta zpět.“ Proto ráda prosí, „aby byl dodržen slib ohledně sociálního zabezpečení v úvězi již neplifší početné skupině předsílených, kteří nemohou získat nezbytných 25 roků pojištění.“

A zase nutno podotknout, že veřejnost i tentokrát nezůstala lhostejnou. Nejvícejší média věnovala této otázce mimofádnou pozornost.

S úplným porozuměním jsme se setkali u všech činitelů, na které jsme se obrátili, zvláště u sociálně-demokratických poslanců H. Orponikové a R. Tomička, kteří osobně projednal tu to záležitost s p. V. Špidlem a jímž on sešel, že postup při získání důchodu má být individuální, když se žádost o určení výše důchodu je nutno požádat MPSV o zmírnění tvrdosti zákona a ujistil, že ve věci Čechů z Ukrajiny bude vše vyřizováno co nejrychleji a s příslušnou většinou. Škoda jen, že máme tolik zaprostředovanou odpověď a pan ministr zapomněl dát příslušné pokyny svým podřízeným, kteří dečí, že nevezí a nekolikaj žadatele o důchod mamé kež druhý rok.

Abych učinil závěr, definoval ulohu, význam a výsledky práce rady, je možno právem říci, že rada v procesu integrace krajanů v historické vlasti dosála svou poslání. Splnila ulohu, která jí byla predurčena. Zkušenosti napovídají, že s její činností lze a je nezbytné počítat i do budoucna.

Jaroslav Ornstein

Dotisk třetího dílu Dějin

Pro značný zájem vojenských krajana zajištěla Masarykova univerzita v Brně dotisk III. dílu Dějin vojenských Čechů, který je dostání v prodejně knižnice Pedagogické fakulty MU v Brně. Poříčí 9/1, ve stejné úpravě, ale poněkud vyšší ceně než 1. vydání (asi 110 Kč). Předněstně bude upozorněno vele množství objednávek, které došly v loňském roce. V prvním pololeti roku 2002 vyjde od stejného autora další publikace nazvaná Reemigrace zahraničních krajanů a jejich usilování a začleňování do hospodářského života v letech 1945-1950. Zájemci o tu knihu mohou poslat své objednávky výše zmíněné prodejně skript.

Doc. PhDr. Jaroslav Vasulký, CSc., vedoucí katedry

Vzpomínka na Dolinku a Ivaniče.

Na Nový rok, v hezké sváteční atmosféře, jsem četla nás Zpravodaj. Velice mžauj článek „Dík SCVP“, který ve mně vytvořil tolík krásných vzpomínek na léta minulá...

K Dolince a Ivaničím jsem měla vždy dobrý přibuzenský vztah a s bratrancem Jaroslavem Zítným jej máme k našim přibuzným dodnes. Sestra naší Marie Žitná, rozená Kučerová, Julinka Kučerová, se přivedla na Dolinku, do rodiny Birnbaumových. Ti také měli přibuzné v Kupičově, takže svatební, posvěcení a podobně návštěvy bývaly docela běžné.

Osobně nejvíce vzpomínám na dobu po návratu „běženců“ v roce 1944 až po reemigraci. Tu dobrosrdečnost našich přibuzných a přátel nelze zapomenout. Díky jim jsme měli mouku, brambory a osivo. Na opátku jsme se vydali s Libuškou Maškovou pomáhat při polních pracích. Ona tam měla také přibuzné, tetu Birnbaumovou, byla tetou její maminky. Při jedné cestě tam jsme zájaly velice milé příkopevní, kterému předcházela bezradnost a strach. Tehdy jsme přijely do Ivanič večer. Bezradně jsme přelapovaly a radily se, co budeme dělat, když nás čeká ještě 3 km cesty na Dolinku. Nás rozhovor poslouchala jedna paní, náhodou také Česká. Když jsem dozvídala, že jsme z Kupičova, nedala nás vzáè k sobě. Umožnila nám, abychom se umýly, nakrmila nás a po troše povídání nás uložila do bílých pern. Ráno, při snídani, jsme se domluvily, že ta hodná paní bude kamarádká mé maminky v Kupičově a že pocházejí z rodiny Maleckových. S láskou a větnosti na ni vzpomínám. Ustífala nám hodně nervů a možná i život. Kdož mi ho počkal na dvé osamělé děvčata v polích, zvlášť v těch zlých dobách. I konec války jsme my dvě vylítaly na Dolince, zrovna jsme sázely brambory. Co to bylo rádostí, že se konečně setkáme se svými dráhy! Bohužel, Libuška Mašková už nemohla taťku očekávat. Padla za vlast a zůstala u kožešiny.

Po reemigraci jsme se velice často stýkali s přibuznými v Brněch a v libeñi na Horšovskotýnku. Můj manžel, i když nebyl Volýňák, měl všechny dobré vztahy k přibuzným a přátelům. Bohužel, s přibývajícími lety dochází k setkáním nejčastěji na poříbcech. Ovšem v paměti mi pořád zůstávají mě kamarádky z Dolinky, Věruška Hroudová, Věruška Vlková, děti Pelikánové a samozřejmě všechny přibuzné z rozvězené rodiny Birnbaumových. Všechny Vás srdečně zdravím a do nového roku, i když opožděně, přejí vše nejlepší, hlavně dobré zdraví!

Váše Libuše Šebková-Rychtrová

O kapkách trpělivosti v moři času...

Bývaly doby, kdy se každá dědina honosila zcela

osobitým krojem a nejen tím, prožívala i své vlastní plnými času.

Lidé se rodili do zvyku pojmat čas místně podle povahy přírody, kterou obhospodařovali a která je živila. V své věci odřizujících občích se žilo bez spečka a snad pomaleji se stálo.

Býl to prostor, nezaměnitelné krajiny, který posouval růžičky na kostelek věži. K přehledu o čase stačilo, aby se mezi východy a západý slunci ozvalo poleden nebo večerní klekání. Také zvon, který odbíjel, jak jmenoval a větinou ztělesňoval nějaká tajemná venkovská vypravování. Nejdřív museli dobývateli hrazených tvrzí rozvítat zvon a světlo nový, teprve potom staré tradice vyklidily biteme vnu. Vztah k rodnému prostoru, ke vši a půdě vyuvalovával schopnost cítivého vnášení nepodobitelného času.

Lidé, jak si kdy hleděli do talíři, věděli, která býje. Řečka se selský rozum a myslí se vtipnou, jedrné pojímaní života a úsudky hrdou filozofii za pluhem.

Mezi dvěma světovými válkami a ještě po nich si průmyslová Evropa seřídila čas, ale vestavala do hodinek digitální urychlovač doby. Počítadla neobsobilní minut se na soudobých prosklených věžích předblížají, a tak se stává čím dál tím dřive. Ba - čím je více osvětlovanou, tím je něco delší.

Lidé, kteří milují krásnou knihu a velkolepu tvář přírody, vědí, kam uniknout zmateňnému toku neutrálného životadáru. Našelci se rozumet kapkám trválosti v moři času, zvylki si vzdurovou brázkou zrestařit. Jen ale vystřílet do pověti dělberského urychlovač pod ratolestí? Není to složité, stáci si uvedomit, že odvěk plným záhybů je dříve rázem krajiny, je ohrazeno domovskou prostorou. Evropa skýtá naděje na souzří přejmenění tolka časových pásém, kolik je v Evropě vlasti a národy. Vzdušná se civilizací vyvrátila svou v úzavřeném splývání, bude urychlovač čas vyřazen z provozu jednou dvě.

Také moderní doba může světě zvony vypravovat příběhy, které nevyselechnete za jiným humem, a pokud nemůže, osídi nás o něco tuze, tuze podstátněho.

Václav Dubecký

„Střejc z kremene“

Letotí správná zima určí mnohob z nás vraci do těch většinou správných časů našeho dětství na Volyni. Když vidíme ty televizní bilasatky, jak lidí tu hrůzu, že budou silně mrazý až -16 stupňů C., že bude chumelit a vát větř, a se studenou k tomu. No, vždyť to snad patří k zimě! Byly větší zimy a za větky hole oblécení a obutí nebylo mnoho, a přece to lidé normálně snášeli. Když bylo zapotřebí, vykonali tolk, že dnešní rozmařilosti ufnukanci by se také vysnili vykonat ani v leté, protože by jim bylo zase moc teplo.

Během vánky měli Němci v Kovelu, v prostorách objektu bývalého obchodníka s obilím Žida Árona shrnouzděný dobytek. Byl to dobytek jednak z kontingenční, ale hlavně narabovaný. Obsluhoválo ho čestního hosta z Kupičova. Netrvalo dlouho a již byly „slechnutí“ s vedením. Samohnou a slanina prorazily cestu vůdce. Když Němci přihnal dobytek z bývalých panských statků, bylo zde možno vyměnit španotu krávy za krávu ušlechtilého plímena. Válka nevála, Česko tedy hned vyzušil a měnil o sto šest.

Jedně mizivé lednové soboty roku 1943 přijel z Kovelu jeden z odstěvňatelských dobytka Jarous Kaška ze zprávou, že Němci přináhli velice pékné krávy a že je dojednána výměna. Kdo prý má zájem, musí jednat rychle a připravit si dobrý „chabar“. Nás otec na tu zprávu hned zareagoval. Domluvili se se střemcem Václavem Rychem a v pondělí vyrazili.

Byl silný zmrzl, sněhu více než dosti a pofokal vedený větr. Nehledě na to, strýc Ryche vyrážel časně ráno, až po druhé hodiny. Krávy vzal na provazy a vyrážel na 25kilometrovou cestu. Krávy se nezaly a tak se snášely trhat se a věsilat se vpouzrost. Ovšem strýc je svou velkou silou usměrnil a mohl se věnovat cestě.

Byla zatočena a na cestu mu svítil ten blíží směr. Cesta byla trochu vyjezděná od sani a jinak žádná orientace, jen ta, kterou měl ve své paměti. Jak jsem již podtkl, obléčením moc nebylo, strýc měl sice „burku“,

ale ta byla silně poníčena tlačenímí před „kooperativou“. Oto totí byl velký silák a zrovna takový dobrák. Toho hlede v tlačenících využívali, chytali se jeho šostu a „burku“ hodn’ poníčili. Když byla vyspravena, přece to jí nezbýlo ono. Boty měl tehdy stříz s dřevěnou podrážkou. Otec za nimi vyrážel později se saněmi, protože museli vztí ten „chabar“ a ještě jiné produkty na prodej. Když se rozdědilovalo a bylo již vidět stopy, sledovali, jestliž ten průvod před nimi. V té době to nebylo něco divného, kdyby ho někdo přepadal. Nakonec se sťastně selí u Árona. Ten „střejc z kremene“ to zvládnu a ani nenaříkal, prostě to bylo samozřejmé. „Habí“ se podali, posílini se, zařídili potřebné věci a vyrážili na cestu zpět. Každou zimu na to vzpomínali a kolik sily muselo by v tom protěm venkovském dobrákovu.

Cas běžel a středa byl pořád stejný, pomáhal, kde bylo zapotřebí. Se samozřejmostí vrazil pouzdro do ruky, když bylo treba hájit Kupičov před bandami. Když šel dobrovolně do Československé armády, bylo mu již 44 roky, ale ne mobilizaci nečekal. V bojích za svobodu vlasti byl raněn. Po uzdravení se hned v roce 1945 usídlil ve Vítěžicích na Podbořansku. V roce 1947 tam utíkal manželský dcerou Libuškou.

Když v roce 1948 odcházel náš krajane do exilu,

protože jím hrozilo zatčení, právě s rodinou s ním

poklýkli pomoc. A větše mi, že když jsem na věženském kavalci spolu s kamarády spřádal útek, osobně jsem věřil, že mi stříz pomůže. Mnoho času jíž uběhlo od té doby, ale my na tom „střejce z kremene“ a dobrého srdeče vzpomínáme nejen zde, ale i v Austrálii a Kanadě.

Myslim, že je vhodné také vzpomenout na krávu,

kterou otec „výhodloval“. Dostala jméno Malina.

Náš ji přivedli do Čech a dobré udrželi. Po roce 1948

byla jejich jedinou živitelkou, a dobrou. Byla

„džeragejského“ plemene. Náš, jakž rodiče

reakcionáři nedostali, nedostal až do roku 1959 sociální

důchodu.

Václav Kytl

Důstojnické ocenění

Po večerném všeobecném trápení jsem čtěn na všechnu zapomenut a někdy už na ty hrozné chvíle nezpovídan. Bohužel, čím jsem starší, tím se mi vracejí vzpomínky na tu hroznou debu.

Bylo to podzim v roce 1942, seděl jsem všechni v kuchyni a venku bylo hrozné počasí, dešť se sněhem a vítr. Tatinek fíkai, „neřastný lidi, kteří jsou venku“ a v tom někdo zákaplel na dveře a tatinek se řel podpat. Za dveřmi se ozvaly dvě placítky hlasu a moc prosily. Tatinek otevřel a přivedl dvě mladé myši v hrozném stavu, promoklé, zmrzlé a mluvili polsky, nemohli zapřít, že jsou zdi.

Sehnali jsem staré alespoň obléčení, dal jsem jim najist a teply čaj pro zahřátí, maminka jím dala deku a já jsem je odvedl do místnosti. Když jsem tam slámu a tam spali a slabíš, že brzy ráno odjedou. Hrozné počasí ale trvalo a tak namokne základě řetěz dva roky. Bylo to hrozné, ale nejhorší ze všeho byl strach z prozrazení.

Sousedsy jsem měli dobré, až na jednu rodinu, o níž se říkalo, že se dala k Foljorděm. Před přichodem fronty byla plna silnice Němců, Madarů a Vlasovcov. Tak jsem někam chráněnou odvezl v noce na Manovany. Ale za dva byly zpátky v mastali. V tu dobu opilí Vlasovcov zastříleli mého svágra a měn připadl pak těžký úkol zůstat u sebe a roditenci a pomáhat přeslýchat sestry s dětmi k rodilém a pomáhat při zajištění potřeb. Bylo to hrozné. Na silnici Němců, Madarů a Vlasovcov, k tomu pořád a k tomu měl dva zádě.

To, že jsme bydleli u silnice v době mřitu bylo moc dobré, ale v době výboje to bylo neštěstí. Koncnečně když se došlo k přichodu Rudé armády a u nás se uchytili růšti důstojníci. Šloma a Chai přišli do kuchyně k hřášli se ruskemu důstojníkovi a také mu řekli, že je tatinek devět roky schovával. Růžky důstojníků na tatinku velmi rozlobili a vynadyl mu, proč je nevymhal k partyzánským, pro nechval dva zdravé a malé žuse dva roky zábělat. Kříčel: „To si myslí, že vámusí využívat výbojů. Výboj to hrozné.“

Šloma a Chai brzy narukovali do Rudé armády a psali nám z různých míst. Po válce k nám přišli, alespoň něco ještě nezádavky.

Šloma a Chai brzy narukovali do Rudé armády a

ale ta byla silně poníčena tlačenímí před „kooperativou“. Oto totí byl velký silák a zrovna takový dobrák. Toho hlede v tlačenících využívali, chytali se jeho šostu a „burku“ hodn’ poníčili. Když byla vyspravena, přece to jí nezbýlo ono. Boty měl tehdy stříz s dřevěnou podrážkou. Otec za nimi vyrážel později se saněmi, protože museli vztí ten „chabar“ a ještě jiné produkty na prodej. Když se rozdědilovalo a bylo již vidět stopy, sledovali, jestliž ten průvod před nimi. V té době to nebylo něco divného, kdyby ho někdo přepadal. Nakonec se sťastně selí u Árona. Ten „střejc z kremene“ to zvládnu a ani nenaříkal, prostě to bylo samozřejmé. „Habí“ se podali, posílini se, zařídili potřebné věci a vyrážili na cestu zpět. Každou zimu na to vzpomínali a kolik sily muselo by v tom protěm venkovském dobrákovu.

protože nikoho neměli, a tatinkovi a mamince fíkali „vy, jste nás tatinek a maminka“. Feňa vůz bychom tu nebyly. Bylo to dojemné, ženské se rozplakaly, ale ani já jsem se neudržel a měl jsem oči plné slz. Dlouho vás u nás nebylo, odjeli a Poláky do Polska s nadějí, že se z Polska dostanou do Palestiny. Dominikán se, že se do vytoužené Palestiny dostali. Když jsem byl v roce 1967 na Volyni, kamarád Fedá Djaják mi říkal, že mně na Volyně přišel dopis z Palestiny. Fedá se nabídl, že mi ten dopis pošle neboť předá, ale nedal mu ho.

Moč bych si přál, aby Šloma a Chai byli v té Palestině žástni, když na Volyni museli tolík zkoušet.

Bížovský

ZPRÁVY REGIONŮ...

Region Mohelnice

Mohelnický region SCVP Vás srdečně zve na KRAJANSKÉ SETKÁNÍ, které se uskuteční v sobotu 11. 5. 2002 v kulturním domě v Lošticích. Začátek v 10 hodin. Každý účastník zaplatí 240 Kč za 2 jídla, občerstvení, hudební a bohatý kulturní program. Peníze posílejte na adresu: Vladimír Mach, Libívka 26, 789 01 Zábrdě do 30. 4. 2002.

Machovská

Srdceňzveme!

Region Brno

Oznámení č. 2

Celostátní setkání krajana a jejich přátel se bude konat dne 18. května 2002.

Setkání se koná k 55. výročí ukončení reemigrace z Volyně.

Místo konání Brno-Žabovřesky, hotel Kozák.

Program: 9:00-10:00 vitaní hostů.

10:00 - slavnostní zahájení.

Vstupné, oběd, večeře - 250 Kč na osobu. Otevřeno do 24.00 h.

Svě adresy a úhradu (i společné zájezdy) posílejte na adresu:

Matrič Dolečková, Mikulovská 9, Brno 628 00. Přihlášky a úhradu nákladu na setkání zašlete do konce dubna 2002.

Objednávku levného ubytování volejte na číslo:

0548 53 48 89 Kučera J.

Za výbor regionu zve Kučera J.

Zájemci

Nepřehlédněte!

Zájemek z 55. výročí reemigrace Čechů z Volyně

Tento zájemek se uskuteční dle podnětu volovské skupiny. Proto vyzývám všechny Volkovské a bývalé obyvatelé Širokého okolí: Přihlašte se! Panceř, Volvyských Čechů 1707, 038 01, Žatec.

Ubytování bude v městě Lucku, proto je možnost přihlašovat se téměř volyšským Čechům, kterým toto ubytování bude využovat. Téměř se téměř volyšským Čechům, kterým toto ubytování bude využovat. Téměř se téměř volyšským Čechům, kterým toto ubytování bude využovat. Podivit se podleho se svého rodítka.

Odejde 22., návrat 28. května 2002. Majitel všeobecně osvědčen 255 a také jejich příbuzní (žena, děti, příbuzní) mohou použít značných slav. Osvědčení až do 1. května. Zájemci o zájemce, když se dozvědějí informace, dostanou přímo z nejpravějších zdrojů u paní Marie Pánkové č. tel. 0379/740450. Sdělení pro skupinu Volkov. Je to poslání do Volkova zajištění skupinový zájem, snažit se ho co nejvíce využít!

Za skupinu zve Jiří Pancíř, Lovosice

Dopis čtenářky:

Vážená paní ředitelářko,

slyšela jsem, že se odškodení vojáků Svobodovy armády rozšířilo a týká se i dětí těch, kteří jí zemřeli (po válce). Ráda bych věděla, je-li to pravda.

Myslim, že by takovou rozhodnutí bylo spravedlivé. Vždyť kolik vojáků se odškodení dočkal a dočká? Prostřem matematickým úkolem se to dá vypočítat: 2002 - 1945 = 57 roků je to od konce války. Komu bylo v roce 1945 30 let, tomu je letos 87 roků. Kolik lidí se takového věku dožije?

Odškodení se týká tedy jen těch, kteří vstupovali do Svobodovy armády ve věku 18 až asi 25 let. To byli tehdy svobodní hoši. Otociv, kteří nás, děti, nechali na starost svým ženám a odcíli, aby nám využovali lepší budoucnost, ti samozřejmě žily zemřeli. A ženě i jejich manželky. Vždyť i nám je už kolem sedmdesáti let. Takže máme my, jejich děti, nárok na odškodené jako dědictví?

Jaká je před námi zájem nejen mne, ale ještě i fadu dalších krajana. Předpokládam, že máte přístup k žádáním informaci a že je zveřejnите v Zpravidlosti.

Děkuji Vám - Ludmila Cváčková

NAŠI JUBILANTI...

Region Karlovy Vary

Tito naši členové oslavují v tomto roce důležitá životní jubilea:

Bouzová Marie 14. 1. - 70 let. Čechura Jaroslav 10. 3. - 75 let. Dindová Zina 12. 3. - 65 let. Hudeček Josef 13. 3. - 70 let. Fronek Josef 17. 3. - 75 let. Koltšáková Slávěna 8. 4. - 70 let. Randová Raisa 27. 3. - 65 let. Pelcová Anna 7. 5. - 75 let. Zábrodský Vojtěch 9. 5. - 75 let. Savíč Igor 30. 5. - 65 let. Rybová Ludmila 10. 6. - 55 let. Javůrková Nada 1. 7. - 85 let. Hnatecký Vladimír 7. 7. - 75 let. Vajšková Viktor 10. 7. - 65 let. Turek Vladimír 13. 8. - 50 let. Pavlčková Alena 18. 8. - 65 let. Javůrková Viktor 29. 8. - 65 let. Rambousková Regina 5. 9. - 65 let. Tyrk Vladimír 20. 9. - 90 let! Cingrošová Marie 19. 10. 85 let. Andrlárová Věra 23. 10. - 70 let. Rovny Jaroslav 25. 12. - 55 let.

Všem krajancům přejeme do dalších let životu zdraví, štěstí a dobrou pohodu.

Za členy regionu i za sebe Věra Pelcová

Region Rakovník

Pani Evženie Dvořáková-Volantová z Dorostaj, tě. bytem Bliv, ovl. Chomutov oslaví dne 1. 4. své 80. narozeniny. Do dalších let hladké zdraví přeje

rodina Kučerová a Valentova ze Šanově.

Region Brno

V tomto roce se v našem regionu dožívají významného životního jubilea tito naši členové:

92 let - 25. 8. Nižník Jan z Hlinska. 90 let - 11. 4. Hibrant Vladimír z Varkovíč. 84 let - 9. 2. Bernat Vláclav z Teremna. 82 let - 5. 1. Vítoch Josef z Malovánov. 82 let - 2. 6. Hibrantová Anna z Varkovíč. 81 let - 7. 1. Vítochová Emilia z Budky Hlinské. 81 let - 22. 1. Kučera Josef z Teremna. 81 let - 21. 8. Kofincová Věra z Ulbrásova. 81 let - 10. 6. Kubinová Marie z Chomoutova. 80 let - 1. 1. Poloková Dobromila z Boratina. 80 let - 9. 1. Boháň Antonín z Libánovské. 80 let - 10. 7. Holc Vladimír z Budky Hlinské. 80 let - 29. 11. Boroličová Alla z Židlochovice. 75 let - 1. 7. 18. Beránková Anna z Sprchové. 75 let - 4. 8. Bartošová Anastazie z Teremna. 75 let - 17. 12. Dobré Ludmila z Č. Hubina. 70 let - 22. 2. Němcová Miroslava z Lubin. 70 let - 21. 3. Hájek z Hostěnic. 65 let - 20. 12. Krajzlová Milada z Zálesí. 65 let - 2. 7. Stejná Helena z Svitové. 55 let - 16. 12. Keprtová Milosava z Sofievy. 50 let - 10. 11. Hejdová Miloslava z Židlochovice. 15 let - 1. 6. Niče Miloslav z Újezdů.

Všem jubilantům přejeme hodně pevného zdraví a spokojenosti do dalších let.

Za výbor regionu Kučerova.

Region Broumov

V prvním čtvrtletí se dožívají titu členové:

Jaroslava Kantorková 70 let, původem z Maliny. Irena Antusková z Kupičova 7. 1. - 70 let. Anatolij Krulikovský náro. Korotěš 8. 2. - 65 let.

Zdraví a spokojenosť do dalších let přeje

za region Jiří Pokorný

Region Moravský Krumlov

Významného životního jubilea se dožívají:

18. 3. - 80 let Vladimir Bradáč z Č. Hubina, byt. Židlochovice. 20. 3. - 82 let Anna Hrabovská-Klementovičová ze Sergejovic, byt. Smolná 8. 4. - 70 let Ludmila Procházková-Holá z Lucka, byt. Pohořelice. 15. 4. - 87 let Josef Vedral z Ostromy, byt. Damnice. 1. 5. - 75 let Jaroslav Starz ze Senošicovky, byt. Braníšovice.

Vážení jubilanti, ať je Váš další rok plný zdraví, radosti a osobní pochody Vám přeje

vedení regionu

Region Rakovník

Oprava pro číslo 10 Zpravidla:

Pani Emiliu Kaplovou (ne Koupliovou, jak bylo uvedeno) oslavila 78. narozeniny a je z Pšovky jako

pan Emil Kučera, který oslavil 70. (ne 709.) narozeniny.

Za chybou se omlouváme a jenom upozorňujeme, že přispěvky psané rukou, které nám často docházejí, nejsou nikdy čitelné a velmi snadno se vloží proto chyba.

Dodatečně region uveřejňuje, že paní Marie Zajicová z Hofovické oslavila 5. 8. 2001 své 71. narozeniny.

Za region blahopřaje L. Rážičková

Region Praha

Dne 14. března se dožívá 80 let pan Viktor Vigner z Lucka, byt. v Benešově. Příslušník čs. armádního sboru a nás milovaný otec, dědeček a bratr. Přejeme mu do dalších let pevné zdraví a vše nejlepší. Za rodinu sestra Anna Dobošová z Londýna.

Za blahopřání se připojuji všechny regionu Praha.

Irena Malinská

Region Mariánské Lázně

Jubila v našem regionu:

Hejdová Evženie - 14. 1. 1922 Volkov, Mar. Lázně. Hladíková Marie - 30. 1. 1936, Olšanská, Tachov. Mušek Valentín - 16. 1. 1932 - Chrástky - Trstenec. Rajmonová Anna - 9. 2. 1932 Olšanská, Tachov. Muranická Jelena - 16. 2. 1966 Zubovitsa, Plana n. L. Slaniny. Vladimír - 28. 2. 1922 Niva Hubinská, M. Lázně.

Zdraví a spokojenosť v dalších letech přeje Juhá J.

Všem jubilantům blahopřaje i redakce Zpravidla

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Praha

V nedožitých 86 letech opustila nás 1. ledna 2002 paní Antonie Hlifovská nar. v Dubné, bytem v Jesenici u Rakovníka. Vydala tří sibiry básně, „A hvězda při drahod“ „Soumraky a úsvity“ a „Vůně domova“. Chystala se napast v průz vzdpmově svého života, bohužel již k tomu nedošlo. I když již není mezi námi, její bájně nám budou navždy připomínat slavnou krajanku Sbøhem, naše věrné milovaná, nezapomenutelná.

Za region Praha Irena Malinská

Region Karlovy Vary

S velkou litostí oznajmuji všechn krajanců, že ve věku 70 let zemřel naše regionu, vášně krajany p. Václav Slavík. Ztratili jsme věrného krajanu, který měl rád svou rodinu a často vzpomíval na rodinou Volyn, o které pořád vyhledával písemnosti a předělal náměj na besedách.

Projevujeme touto cestou jeho rodině upřímnou soustrast.

Za krajany regionu K. Vary i za sebe Věra Pelcová

Region Žatec

Dne 1. prosince zemřela náš člen Josef Skřípský ve věku 77 let Deštěnice. Pocházel z Ozeran v Volyni. O vánocích svátcích 25. 12. změnila náš členka Lydie Novotná ze Žatce ve věku 84 let. Pocházela ze Židlochovice.

Upřímnou soustrast pozůstatkem vyjadruje K. Ondrávová

Region Moravský Krumlov

Dne 18. 1. změnila ve věku 79 let paní Marie Salďavová-Kozáková z Novoselic, myni p. Branišovice. Jménně členů regionu i svým projevují pozůstatkem rodině upřímnou soustrast

Mgr. St. Kounková

Region Brno

Den po Srděčném večeru nás zastihla smutná zpráva, že naše ladvář náhle opustil Vladimír Ivánek. Narozen 28. 6. 27 v malebné vsičce Zálesí na Volyni. V roce 1944 vstoupil do Svobodovy armády ke spojové rotě, první samostatné brigády - jako správ. Prostel Duklou.

Zemřel 1. 1. 2002.

Za region Olomouc:

Vláclav Albert - 50 Kč, Václav Bouzek - 100 Kč, Emilie Bouzková - 100 Kč, Miroslava Bětzená - 50 Kč, Olga Ciglová - 200 Kč, Marie Fiserová - 100 Kč, Vlastimil Kleibl - 100 Kč, Stanislav Knob - 100 Kč, Josef Kočí - 100 Kč, Vlastimil Kočí - 100 Kč, Irena Kopecká - 200 Kč, Josef Macoun - 100 Kč, Antonín Marek - 100 Kč, Josef Neud - 40 Kč, Josef Novák - 100 Kč, Václav Novák - 100 Kč, Mikuláš Paul - 150 Kč, Vladimír Polák - 100 Kč, Jaromír Samec - 100 Kč, Marie Sbordová - 150 Kč, Libuše Štampová - 100 Kč, Josef Sulc - 100 Kč, Vladimír Tengler - 200 Kč, Břetislava Václavíková - 100 Kč, Josef Voreček - 100 Kč, Zdeněk Zapletal - 100 Kč, Josef Nemilen Novák - 150 Kč, Josef Skalka - 100 Kč, Josef Cupal - 100 Kč, Viktor Hnizdil - 100 Kč, Václav Klaban - 100 Kč, Eugenie Dubická - 50 Kč, Anna Marková st. - 100 Kč, Mikuláš Cibulka - 200 Kč, Josef Skalka - 200 Kč.

Slovenskem a do Čech, kde v r. 1946 byl demobilizován. V boji byl raněn a počten rády s medailemi - mj. „Stříbrná medaile na poli slávy Polska“, Žukovovou medailí SSSR a dalšími. Jeho lásku k přátelům a přírodě je provázela po celý jeho plodný život.

V této zplňující kostelíku v moravské vsičce Vojkovice n. Svitavou se s ním přišli rozloučit jeho přátelé a známi. Cestou strážu v hrabě drželi jeho kamarádi - myslivci. Při zvuku smutných tónů a čestných salv byl pochován na místním hřbitově.

Byl to dobrý člověk a kamarád. Cestě jeho památky:

Zájem o vývoj regionu Brno se rozložil k. Kučera a pl. Nicová.

Jiří Bureš

Dne 15. 1. zemřela v nedožitých 92 letech paní Antonie Jeníčková-Janoušková, rodáčka z Novokraje, nyní byt. K. Vary, Dubí. Zprávu krajancům podávají zarmoucené děti.

Všem pozůstatkým projevuje účast i redakce Zpravidla.

DARY DOŠLÉ NA KONTO SDRUŽENÍ - leden 2002

Vlasta Hrincová - 100 Kč, Alice Pastrňáková, Šumperk - 500 Kč, Václav Charousek, Šluknov - 100 Kč, Lidie Mrázová, Hněvany - 100 Kč, Sláva Romanová, Ostrava - Ohře - 200 Kč, Jaroslav Loukota, Horní Benešov - 100 Kč, Irene Seidlerová, Horní Benešov - 100 Kč.

Region Praha: Vlasta Vravová, Mimoř. - 100 Kč, Darie Mášová, Praha - 100 Kč, Anna Vopálková, Tatene - 450 Kč, Antonie Krejčová, Tatene - 100 Kč, Ing. Zdeněk Damašek, Praha - 100 Kč, Kamil Tichý, Praha - 50 Kč, Helena a Jiří Puškinovi, 200 Kč.

Region Žatec: Evženie Thlustá, Nová Huť v Plzni - 200 Kč, Jarmila Kubáčová, Louň - 200 Kč, Miroslav Bernard, Volevčice u Mostu - 200 Kč, Marie Šršňová, Skupice - 20 Kč, Ludmila Maršálková, Žatec - 100 Kč, Jirina Skalická, Žatec - 100 Kč, Libuše Šebková, Louň - 300 Kč, Žofie Závěská, Louň - 100 Kč.

Region Chomutov: Zdena Špánková, Čejkovice - 100 Kč, Věra Pelcová, Žatec - 100 Kč, Žádce - 100 Kč.

Všem dárčům ze srdeč děkujeme!

Dary na Malínský hřbitov - křivoňorez

Region Olomouc:

Václav Albert - 50 Kč, Václav Bouzek - 100 Kč, Emilie Bouzková - 100 Kč, Miroslava Bětzená - 50 Kč, Olga Ciglová - 200 Kč, Marie Fiserová - 100 Kč, Vlastimil Kleibl - 100 Kč, Stanislav Knob - 100 Kč, Josef Kočí - 100 Kč, Vlastimil Kočí - 100 Kč, Irena Kopecká - 200 Kč, Josef Macoun - 100 Kč, Antonín Marek - 100 Kč, Josef Neud - 40 Kč, Josef Novák - 100 Kč, Václav Novák - 100 Kč, Mikuláš Paul - 150 Kč, Vladimír Polák - 100 Kč, Jaromír Samec - 100 Kč, Marie Sbordová - 150 Kč, Libuše Štampová - 100 Kč, Josef Sulc - 100 Kč, Vladimír Tengler - 200 Kč, Břetislava Václavíková - 100 Kč, Josef Voreček - 100 Kč, Zdeněk Zapletal - 100 Kč, Josef Nemilen Novák - 150 Kč, Josef Skalka - 100 Kč, Josef Cupal - 100 Kč, Viktor Hnizdil - 100 Kč, Václav Klaban - 100 Kč, Eugenie Dubická - 50 Kč, Anna Marková st. - 100 Kč, Mikuláš Cibulka - 200 Kč, Josef Skalka - 200 Kč.

DARY DO REGIONU KARLOVY VARY

Četková Libuše - 200 Kč a Topinková Anna - 100 Kč. Za region děkuje pěkně Věra Pelcová

Důležité upozornění: Jejížkou se množí dotazy dárčů na název a číslo konta Sdružení, rozhodí jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravidla. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 00000-1937591369/0800, Čs. spořitelna a. - Rytířská 29, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu nosopřádky Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Černého 155, 182 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás neupomněli o zveřejnění daných darů můžeme uverejnit lepším upřesněním číslovanou dokladu!

Krajanci! Neposílejte v žádém případě peněžní dary na adresu redaktory! Díky za pochopení.

Záležitost týkající se evidence členů - změny adres, příslušní nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: Antonie Kramná, ul. Černého 155, 182 00 Praha 8.

Tiskne: NEOSSET-Praha, Neklanova 17, Praha 2

5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 20. 01. 2002

Tiskne: NEOSSET-Praha, Neklanova 17, Praha 2

Tiskne: NEOSSET-Praha, Neklanova 17, Praha 2